

riksbergs Vedkommende. Naar man ogsaa skal tage Hensyn til Byernes Krav, er der ingen anden Vej at gaa end den, som i øvrigt ogsaa Byerhvervene selv have fremsat Ønske om, den Vej her, som giver Retfærdighed til alle Sider, som giver de forskellige politiske Partier, hvad de have Krav paa, men tillige gør det muligt, at der uafhængig af Partierne her ind paa Rigsdagen, ind i Folketinget kan komme Mænd, som staa meget selvstændigt, Mænd, der dog alligevel have en Del af Befolkningen bag sig og kunne udøve deres Indflydelse her paa Rigsdagen uden just at være indlemmede i Partiet, være underkastede de Baand, som Partiet selvfølgelig altid maa paalægge. Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale det høje Ting at nedstemme Flertallets Forslag og vedtage det af mig stillede!

Konseilspræsidenten (*J. C. Christensen*): Jeg skal saa vidt muligt holde mig til de stillede Ændringsforslag og ikke komme ind paa en særlig Omtale af de faldne Udtalelser. Naar jeg ser paa Stillingen, saaledes som den er nu, i Modsætning til, hvad den var for godt et Aar siden, da jeg tiltraadte som Konseilspræsident og omtalte de Punkter, som Ministeriet vilde arbejde for, kan jeg kun glæde mig over, at der nu er saa stor Udsigt til at samle, i alt Fald saa væsentlig Enighed her i Tinget, som Tilfældet er, om det Standpunkt, som jeg da fremhævede som det rigtige, idet jeg da meget stærkt betonedede, at dette Spørgsmaal var noget, man maatte se at faa ordnet, og at den rette Vej vilde være en Grundlovsændring. Nu synes der at være stor Tilslutning til dette Standpunkt. Da jeg i Efteraaret forelagde dette Forslag, var der mange, der endnu talte for, at det var bedre at blive paa det Grundlag, der var anvist ved Valgloven og Grundloven, som den nu er, nemlig at sætte Tallet op, og hvis det ikke kunde nytte, da gaa til en Grundlovsændring paa den Maade, at man blot øgede Forholdstallet. Som sagt, jeg kan kun være tilfreds med, at der er Udsigt til, at man slutter sig til det Standpunkt, som Regeringen allerede for Aar og Dag siden indtog.

Om Flertallets Ændringsforslag skal jeg sige, at jeg kan tiltræde det; men jeg vil gøre en lille Bemærkning, som jeg henstiller til Udvalget til Overvejelse mellem 2den og 3die Behandling. Medens mit Forslag indeholdt Tallet 132, er man nu ogsaa under Tilslutning fra min Side

enedes om at sætte Tallene 124—132; men det nærmere Tal, som man vil blive staaende ved, om man vil blive staaende ved 124, 125, 126, maa fastsættes i Valgloven. Det er ikke udtrykkelig nævnt, at det er i Valgloven, at det nærmere Tal skal fastsættes. Meningen har vel fra Udvalgets Side været, at naar der her staaar, at Kredsinddelingen og Valgmaaden bestemmes ved Valgloven, skulde deri ogsaa ligge selve Tallet for Kredsene, men det kan omdisputeres, og jeg vil henstille, om man ikke vil gaa ind paa, maaske ved 1ste Stykke, at sætte: „Tallet af Folketingets Medlemmer skal være mindst 124, højst 132, og bestemmes nærmere ved Valgloven“ eller noget saadant. Det er kun en Henstilling, jeg gør. Jeg beklager, at jeg ikke havde det paa Læben, den Gang vi havde Konference, jeg er først senere kommen i Tanker om, at det vist er det rigtigste.

Hvad Principperne for Fordelingen af Kredsene i øvrigt angaar og for Kredsenes Størrelse, ere de fra Regeringens Side angivne i den Skrivelse, der er kommen fra Indenrigsministeren. Jeg ser ikke, at disse Principper blive anderledes, fordi man sætter Tallet ned fra 132 til 124. Alle disse Spekulationer om, hvorledes Kredsene maa indrettes, naar man gaar ned til 124, skal jeg ikke komme ind paa.

Det største Mindretal ønsker at faa Bestemmelsen om Omvalg sat ind i Grundloven, men deri kan jeg ikke tjene Mindretallet, og det har jeg ogsaa sagt tidligere. Min Opfattelse af Grundloven og Forfatningen i det hele er den, at i en Forfatning skal man kun nævne de store Principper, Folkets Rettigheder, der i Fremtiden skulle lægges til Grund for Lovgivningen, men man skal ikke sætte Smaabestemmelser ind i Forfatningen. Det kan kun føre til, at man i mange Tilfælde hindrer Lovgivningsmagten i at udføre, hvad godt og rigtigt er. Forfatningen har som en Sikkerhed for, at Folket beholder sine Rettigheder, bestemt, at Grundlovsændring ikke kan finde Sted, uden at Folket først skal spørges, om det vil kendes ved den, der skal finde Opløsning Sted. Vil man nu sætte alt for smaa Bestemmelser ind i Grundloven, vil det føre til, at man næsten paa intet Punkt kan røre sig, uden at man skal have Tingene opløst, og det vil volde store Vanskeligheder.

Naar man i Forfatningen har Bestemmelser, der sikre Retssikkerheden her i Landet, er det kun nævnt med faa Ord i Grundloven. De Bestemmelser, hvorved